Juniorii, viitorul rugbiului nostru

Anul acesta campionatul de juniori al R.P.R. la rugbi a marcat față de edițiile precedente un progres evident, ilustrat în primul rînd prin numărul mai mare de echipe participante, iar în al doilea rînd de creșterea valorii acestor formații. Intr-adevăr, în competiția care s-a terminat de curînd, numărul echipelor participante direct în lupta pentru mult rîvnitul titlu de campioană a R.P.R. a fost mai mare decît cu un an în urmă. Și am văzut o serie de echipe, provinciale și bucureștene, „necunoscute“ pînă anul acesta, care s-au comportat excelent în fața unor adversari deosebit de puternici. Este vorba de echipele Locomotiva Timișoara, Energia M.T.D. București, etc Ultima a intrat, de altfel, în finala campionatului, după ce eliminase în sferturile de finală echipa campioană pe 1955, Energia I.S.P. București. Juniorii Energiei M.T.D. s-au comportat foarte bine și în finală, întrecînd în primul meci Locomotiva Grivița Roșie cu 6—3 (campioana R.P.R. pe anul 1956). In cel de al doilea meci, juniorii Energiei au cedat cu scorul de 9—3, pierzînd astfel și titlul.

Echipa campioană Locomotiva Grivița Roșie a avut o comportare meritorie de-a lungul campionatului, reușind să-și însușească titlul datorită unui joc organizat precum și echilibrului care a existat între compartimentele înaintării și liniei de trei sferturi.

Alte două formații valoroase, care au dovedit în decursul competiției perspective frumoase au fost Energia I.S.P. București și Locomotiva Timișoara. Prima a fost eliminată, așa cum aminteam în rîndurile de mai sus, de Energia M.T.D. Cu toate acestea, valoarea juniorilor Energiei I.S.P. a fost confirmată de bunele rezultate obținute în prima fază a campionatului (serii) cînd a întrecut de două ori actuala echipă campioană. Formația rugbiștilor timișoreni a dovedit în turneul final că este o echipă cu multe calități și cu un dezvoltat spirit de luptă, dar a păcătuit de multe ori printr-un joc dezorganizat, fapt care i-a adus, de altfel, și eliminarea din competiție.

Intîlnirile din cadrul ultimei părți a campionatului au demonstrat că juniorii practică un rugbi modern. Astfel, de multe ori jocul prestat de ei l-a depășit în calitate pe cel al echipelor de categoria A și B.

Elementele de tehnică și tactică folosite în cursul desfășurării partidelor au atras din partea cunoscătorilor acestui sport aprecieri elogioase. Grămezile deschise, placajele, pasele, atacurile liniilor de trei sferturi, driblingurile colective, etc. au constituit procedee tehnice și tactice invidiate adeseori, chiar și de cele mai bune formații.

Jocul prestat de echipele de juniori ne dau posibilitatea să întrezărim și pe mai departe o creștere serioasă a calității rugbiului din țara noastră. Dar, pentru ca aceasta să se poată înfăptui cît mai curînd, forurile competente ar trebui să se ocupe cu și mai multă atenție de repartizarea unor antrenori valoroși, îndeosebi la echipele provinciale.

De asemenea, ar trebui ca acțiunea salutară, inițiată cu cîțiva ani în urmă de comisia centrală de rugbi, de a se organiza în vacanțele de vară tabere care să cuprindă pe cei mai talentați juniori ai noștri, să fie continuată și în viitor.

In felul acesta, ne vom putea mîndri și de acum înainte cu un joc de calitate, care să consolideze prestigiul cîștigat de rugbiștii noștri peste hotare.

ION OPRESCU

Juniorii Locomotivei Grivița Roșie au avut anul acesta o comportare foarte bună. Iată „15“-le feroviar, care a cîștigat campionatul de juniori al R.P.R. la rugbi.

(Foto N. Niculescu)

Pe cînd clasificarea aviatorilor sportivi?

Două mari probleme au frămîntat în ultima vreme lumea aviației noastre sportive: afilierea la F.A.I. și clasificarea. După multe tărăgănări din partea forului internațional, s-a dat anul trecut o justă rezolvare primei probleme, Aeroclubul central din R.P.R. fiind inclus pe lista membrilor.

In schimb introducerea clasificării are a întîmpina mult mai multe greutăți deși este o chestiune de ordin intern. Din această cauză, progresul aviației noastre sportive este foarte lent și chiar anevoios, iar succesele se lasă și ele destul de mult așteptate. Și pe bună dreptate, pentru că aviatorilor sportivi le lipsește cu desăvîrșire acel stimulent moral care este clasificarea. Pare ciudat ca în secolul aviației să avem numeroși maeștri ai sportului la oină și popice și să nu întîlnim în rîndul planoriștilor, parașutiștilor, aeromodeliștilor sau „motoriștilor“ nici măcar un sportiv de categoria a treia. (Am folosit exemplul de mai sus fără a încerca să diminuăm importanța celor două discipline sportive ci numai pentru faptul că ni se par cele mai elocvente).

Evident, e vorba la mijloc de o intolerabilă stare de lucruri, care trebuie să ia sfîrșit. Cu atît mai mult cu cît o problemă atît de arzătoare a fost rezolvată cu succes în toate țările de democrație populară. Iată deci un motiv în plus care ne face să credem că introducerea clasificării în aviația noastră sportivă nu e decît o chestiune de inițiativă. Dar o inițiativă care să nu rămînă în stadiul embrionar, așa cum s-a întîmplat adeseori, ci una care să capete finalitate. Cît privește neîncrederea că nu ar avea cine asalta viitoarele norme — neîncredere exprimată de numeroși sportivi — o socotim neîntemeiată. Mircea Finescu, Gh. Gîlcă (planorism), Gh. Iancu, M. Sidleski (parașutism), A. Moldoveanu, St. Purece (aeromodelism) sau T. Rotaru, St. Calotă (sborul cu motor) sînt doar cîțiva din cei 40-50 de... cutezători. Ar rămîne doar ca Aeroclubul central să organizeze o largă competiție sub forma unei cupe „Aurel Vlaicu“, de exemplu, în care să-și verifice posibilitățile toți acești vrednici sportivi.

Spațiul nu ne îngăduie să repetăm argumentele date de forurile de specialitate atunci cînd li s-a pus întrebarea: „pe cînd clasificarea aviatorilor sportivi?“ Socotim însă că la începutul anului 1957, tergiversările nu-și mai au locul. Cei care au obligația să se ocupe de această problemă trebuie să treacă în sfîrșit la fapte.

b. m.

Olimpiada Olimpiada

Nicolae Linca povestește cum a străbătut drumul greu spre medalia de aur...

De cînd Nicolae Linca a devenit campion olimpic, e foarte greu de găsit. Pînă acum îl întîlneam oricînd în camera nr. 7 din pavilionul lotului nostru olimpic sau în sala de antrenament. Iată însă că acum, pentru a-l găsi pe campionul olimpic al categoriei semimijlocie trebuie să facem adevărate... raiduri prin toate stadioanele și sălile din Melbourne. De ce e Linca așa de greu de găsit? Pentru că el urmărește toate manifestațiile din cadrul Jocurilor Olimpice. Nu mai spun că are de răspuns la tot felul de invitații, recepții și la zecile de scrisori pe care le primește. Dar azi dimineață am reușit să-l „prind“ și nu mi-a mai scăpat. L-am găsit în sala de lupte de la Exhibition Building unde urmărea înfierbîntat lupta dintre Ion Popescu și italianul Tripa. L-am „atacat“ pe Linca cu întrebări „directe“ și „laterale“, ca să mă exprim în termeni tehnici de box, și campionul nostru n-a mai putut face nici o „eschivă“!

—Povestește, Nicule, ceva din drumul tău spre medalia de aur.

După o scurtă „repriză de studiu“, Linca a început cu... începutul, adică cu primul meci.

— *Pe adversarul meu din turul I, Hatch, l-am cunoscut pe ring și mi-a lăsat o impresie foarte bună. E un băiat musculos și bine făcut. Nu-l văzusem niciodată boxînd, de aceea l-am lăsat să atace în repriza I, bineînțeles, avînd grijă să mă apăr.*

In pauză, antrenorul Ion Popa m-a sfătuit să atac, mai ales cu stînga. I-am „băgat“ stînga la corp, știind că Hatch suportă greu lovitura. L-am văzut deodată pironit în ring și nu a mai venit la atac! In schimb, a început să mă țină în brațe. Ultima repriză am punctat continuu, sporindu-mi avantajul. Un incident neplăcut: o ușoară luxație a mîinii drepte mi-a provocat dureri.

— Meciul al doilea pe care l-am văzut și eu, a fost mult mai greu, Nicule, nu e așa?

— *Exact. Sudafricanul André mi-a făcut „viață grea“ în prima repriză, cînd mi-a plasat cîteva directe puternice, în special de dreapta. Spre sfîrșitul reprizei, cunoscîndu-i tactica, am lovit de două ori cu stînga și am terminat în avantaj“.*

In pauză, din colțul ringului, antrenorul Popa l-a sfătuit pe Linca să caute lupta corp la corp. André era mult mai avantajat la lupta de la distanță, fiind înalt și avînd alonje.

Linca a urmat sfatul și în lupta de aproape a acumulat mai multe puncte! Plasînd o lovitură la cap, boxerul nostru și-a luxat însă, mîna dreaptă. Deși a resimțit durerea, el a boxat foarte energic în continuare și a trimis cîteva lovituri de stînga în urma cărora André s-a resimțit foarte mult. Avantaj și victorie la puncte: N. Linca.

— *După acest meci m-am simțit cam obosit,* continuă Linca, *Febra meciului cu Gargano, una din celebritățile boxului european, începuse să mă cuprindă tot mai intens. Antrenorul Ion Popa mi-a fost în acest timp de un real folos. A stat tot timpul alături de mine și mi-a insuflat încredere. Cînd ai lîngă tine un asemenea antrenor, care te înconjoară cu dragoste de frate, care trăiește alături de tine tot meciul, te simți parcă mai liniștit...*

De miercuri și pînă vineri seara, antrenorul Ion Popa a studiat cu elevul său toate aspectele întîlnirii care avea să urmeze. Linca și Popa îl cunoșteau pe Gargano de la campionatele europene și îl socoteau un adversar periculos nu numai prin boxul său, dar și prin faptul că avea garda inversă la fel ca Linca. Ceea ce îl făcea însă pe reprezentantul nostru să nu se simtă la largul său era brațul pe care și-l luxase...

— *Am stat ceasuri întregi cu maestrul Popa în sala de antrenament*, spune Linca. *El ținea garda ca și Gargano, iar eu studiam cum să lovesc și cum să mă apăr. Cuvîntul de ordine în acest meci a fost: să intru peste adversar și să nu-l las să-și impună tactica, ceea ce am și făcut. L-am obligat pe Gargano să intre în colțul ringului ca să nu se mai poată eschiva și am impus eu lupta de aproape.*

Surprins de vitalitatea lui Linca, Gargano nu a reușit să realizeze mai nimic în primele trei minute de luptă. De altfel, el s-a resimțit de loviturile date de Linca și antrenorul Popa a sezisat acest lucru. După pauză, Linca a continuat cu upercuturile de dreapta, care l-au pus în vădită dificultate pe campionul european, în ciuda faptului că Gargano se deplasa continuu, încercînd să „contreze“. Linca nu și-a slăbit nici un moment adversarul și l-a lovit insistent de aproape! „Pistonîndu-l“ apoi cu directe de stînga, Linca a obținut dreptul de a boxa a doua zi în finală. Ziarele comentau pe larg înfrîngerea marelui tehnician Gargano, subliniind excepționalele calități ale lui Linca. A urmat apoi finala. Linca a avut mîna dreaptă atît de umflată, încît abia și-a pus mănușa. Adversarul său, irlandezul Tiedt, era unul dintre cei mai buni oameni ai turneului de box din cadrul J.O. Iată și seara finalelor... Lui Linca i se făcuse o injecție cu novocaină în mîna dreaptă pentru a putea boxa. Dobrescu îl bate clar pe Spinks, dar juriul îi fură victoria.

— „Nedreptatea care s-a făcut lui Mircea m-a îndîrjit, povestește Linca. Doctorul Traian Dumitrescu, care s-a ocupat de băieții noștri, îi spunea în cabină lui Linca:

— Nicule, vezi cum te bați. Aici se pare că anumitor boxeri nu li se acordă decizia decît dacă au mare avantaj la puncte în toate reprizele.

— *Mă bat, tovarășe doctor, pînă la ultimul dram de energie. Ce-or să zică cei de acasă dacă nu ne întoarcem cu nicio medalie de aur la box?*

Și Linca a urcat pe ring plin de hotărîre, plin de dorința de a face să urce steagul țării pe cel mai înalt catarg!

Prima repriză: Linca atacă de la început și pistonează cu lovituri „tari“. Tiedt eschivează și răspunde cu upercuturi de stînga. Tiedt atacă mereu. Linca îl „așteaptă“ calm și nu rămîne dator. Avantaj, Linca. In repriza 2-a, irlandezul e foarte activ. El reușește să plaseze cîteva lovituri de stînga, care îl „scutură“ serios pe reprezentantul nostru. Linca răspunde, trimite croșete la cap și sfîrșitul reprizei îi aparține. Ultima repriză se desfășoară într-un ritm infernal. Ambii luptă cu însuflețire ceea ce face ca meciul să devină confuz. Cu o supremă sforțare, Linca intră în lupta de aproape, lovește cu ambele brațe foarte puternic, adiționează puncte și termină repriza într-un net avantaj.

— *A fost cel mai greu adversar pe care l-am întîlnit,* mărturisea N. Linca mai tîrziu. *Cred că dacă aveam „dreapta“ sănătoasă îl învingeam mai ușor. Oricum sînt foarte fericit! Stau și mă gîndesc că sînt campion olimpic și parcă nu-mi vine să cred că mi-am înfăptuit un vis atît de îndrăzneț. Și, ceea ce mă bucură în plus e faptul că toți patru boxerii au evoluat cu succes. Ne putem întoarce la București cu fruntea sus... Ne-am făcut datoria!*

Melbourne, 8 decembrie 1956.

RADU URZICEANU

Presa de peste hotare despre succesul Olimpiadei

(urmare din pag. I)

ediții a Jocurilor Olimpice. In comentarii se subliniază că echipa U.R.S.S. a ocupat locul întîi, întrecînd cu o diferență considerabilă echipa S.U.A. Această diferență de puncte între echipele U.R.S.S. și S.U.A. — scrie ziarul „Morgen Tidningen“ — ar fi și mai mare dacă s-ar adăuga rezultatele Jocurilor Olimpice de la Cortina d'Ampezzo. „S.U.A. a pierdut rolul de națiune olimpică fruntașă. Rușii au repurtat victoria asupra celei mai puternice echipe olimpice din istoria Americii“ — scrie „Stockholm Tidningen“.

Printre cele mai semnificative fapte ale Jocurilor Olimpice de la Melbourne, ziarul „Swenska Dagbladet“ semnalează victoria echipei U.R.S.S. în clasamentul neoficial pe puncte, precum și strălucitul succes al gimnaștilor Larissa Latînina și Viktor Ciukarin care au adus țării lor 7 medalii de aur, două de argint și două de bronz.

Clasamentele reflectă realitatea...

In sport, menirea clasamentelor este clară și îndeobște cunoscută. Ele stabilesc ierarhia, traduc în limbajul laconic dar convingător al cifrelor raportul de forțe de pe stadion.

A intrat în tradiție ca la sfîrșitul fiecărei ediții a J.O. să fie alcătuit un clasament — neoficial ce-i drept — dar grăitor în privința evoluției națiunilor la marea întrecere. Ca sistem de clasament se consacrase acela care oferea 7 puncte pentru primul loc, 5 p. pentru locul secund și 4, 3, 2. 1 p. în continuare.

Cînd după terminarea J.O. de la Helsinki au fost adunate punctele acumulate de fiecare echipă, pe primul loc au apărut la egalitate reprezentativele S.U.A. și U.R.S.S. Faptul că la debutul lor olimpic sportivii sovietici se arătaseră egali „zeilor“ americani, a supărat mulți mînuitori de condeie din apus și aceștia, pe loc, au purces la recalculare, acordînd 10 puncte primului loc, numai și numai să-i scoată pe americani învingători. Poate că dacă socotelile nu le ieșeau ei ar fi acordat 15, 20 sau chiar mai multe puncte medaliei de aur.

Patru ani mai tîrziu, la Melbourne, clasamentul olimpic neoficial preocupă din nou gazetarii. Rezultatul final este însă de data aceasta și mai dezagreabil acelora care se ploconesc în fața sportului din S.U.A. Reprezentativa S.U.A. a acumulat doar 497 pct. față de cele 662 puncte ale sportivilor sovietici. Mașina de calcul a intrat din nou în funcțiune aplicîndu-se sistemul american. Stupoare! Acordîndu-se 10 puncte primului loc, diferența dintre U.R.S.S. și S.U.A. crește de la 125.5 puncte în favoarea U.R.S.S. la 140.5 puncte, consemnînd o victorie și mai zdrobitoare a sportului sovietic. De altfel, orice sistem de clasament, pe puncte, medalii, etc. situează echipa U.R.S.S. pe primul loc.

Nimic de făcut. Clasamentele reflectă realitatea...

V. CH.